

BOGOLJUB

Izhaja zvečer vank drugi in četrti četrtlet meseca. Ako je ta dan praznik, izide dan poprej. Cena mu je 1 K 44 h na leto. Na Nemško 1 K 70 h, v Ameriko 2 K 20 h.

Cerkveni
list

za
slovensko
ljudstvo

Spisi in dopisi se pošiljajo Uredništvu „Bogoljuba“ Ljubljana, Semeniške ulice, št. 2. Naročnina pa: Upravištvu „Bogoljuba“, Ljubljana, Kopitarjeve ulice št. 2.

Štev. 14.

V Ljubljani, dné 23. julija 1903.

Leto I.

† Naš oče, Leon XIII.

In zapel je — v ponedeljek popoldne — veliki zvon bazilike sv. Petra v Rimu in za njim zapeli zvonovi po vseh cerkvah rimskih, ter naznanili s svojim tužnomilim glasom celemu katoliškemu svetu, da smo — izgubili očeta.

Veliki Leon XIII., ki je toliko let blaženo vladal sv. Cerkev, ki so ga srčno ljubili stoteri milijoni njegovih duhovnih otrok, ki so se mu klanjali vladarji zemlje, ki ga je častil in občudoval ves svet, se je klonil splošni postavi, ki je pisana človeškemu rodu: Odločeno je človeku enkrat umreti in za tem pride sodba... Leon je izdihnil svojo plemenito dušo in jo izročil nazaj v roke Stvarniku.

Velika žalost je legla na večno mesto, velika žalost lega na ves krščanski svet. Izgubili smo očeta...

Toda pri tej občni žalosti, ki napolnjuje katoliški svet, nam mora plavati pred očmi ona velika in blažena misel, ki je tolažila sv. očeta in mu hladila mrtvaško postelj, ona vera v sladke nade polne besede Odrešenikove: **Jaz sem vstajenje in življenje. Kdor v me veruje, bo živel, če tudi umre. In vsak, ki živi in veruje v me, ne bo umrl vekomaj.**

Tudi Leon se je zavedal velikanske odgovornosti, ki jo ima pred Sodnikom za vodstvo stoterih milijonov duš, tudi njemu je vstrepetalo srce, ko se je spomnil sodbe, toda večje kot strah, večje in močnejše je bilo njegovo zaupanje v Kristusa-Odrešenika in njegovo milost. Sv. oče nam je dal na smrtni postelji **najlepši zgled svetega miru, srčnega veselja in močnega zaupanja v Boga** — občutki, ki naj bi na smrtni postelji napolnovali vsako z Bogom spravljeno dušo.

„Dober boj sem bojeval, tek dokončal, vero ohranil; sedaj pa mi je pripravljena krona pravice, katero mi bo dal oni dan Gospod, pravični Sodnik,“ je lahko govoril pred svojo smrtjo Leon XIII. s sv. Pavlom.

„Luč na nebu“ je ugasnila; žarela pa bo postelj — v nebesih. Duh božji namreč govori in obeta: „Kteri pa so mnoge poučevali in navajali k pravičnosti, se bodo svetili kakor zvezde na vseh vekov veke.“ — —

O zadnjih trenutkih sv. očeta.

Da tudi vi, ki ne čitate „Slovenca“, izveste nekoliko podrobneje zanimive novice o zadnjih trenutkih velikega pokojnika, sv. očeta, vam tukaj prijavljamo glavne reči:

Sv. oče je umrl v pondeljek, 20. julija, ob štirih in štiri minute popoldne. Dokler je sv. oče še mogel govoriti, izročal je pričujočim svoje pozdrave, blagoslove ter naročal kardinalom skrb za sv. Cerkev. To — ponavljal je večkrat — je njegova oporoka.

Smrt sv. očeta je bila lahka; obraz je postal mrtvaško blede, dihanje je zastajalo. Pred smrtjo so se zbrali kardinali in drugi cerkveni dostojanstveniki, okoli 60 oseb v bolniški sobi sv. očeta ter so pokleknil in molili. Veliki penitenciar kardinal Vanuttelli je pokleknil k vzglavju in je molil molitve za umirajoče. Ob 4. popoldne je sv. oče lahko nagnil glavo in med molitvami mirno zaspal v Gospodu. Zdravnik dr. Lapponi je položil roko na srce svetega očeta in skoro nato naznanil, da je veliki Leon XIII. preminil. Isti je sv. očetu oči zatisnil in mu prekrizal roke na prsih. Nato so zaporedoma šli mimo mrtvega sv. očeta kardinali, sorodniki papeževi, zastopniki diplomatske kora in več drugih odličnih oseb ter so mu poljubljali roko. Globoko so bili ginjani. Ko je odmolil veliki penitenciar molitve za mrtve, pozval je majordomus navzoče, naj gredo iz sobe. Ostali so v sobi le nečak sv. očeta grof Pecci, dr. Lapponi, sluga Centra in dva nobelgardista kot straža. Potem so oblekli sv. očeta v belo sutano in bele čevlje ter ga položili zopet na posteljo, katero so prevlekli z rudečim damastom. Nato je neslo osem nosačev, katere so spremljali baklonosci in gardisti, posteljo s truplom sv. očeta v sobo, v kateri je počival tudi Pij IX. Ob papeževem truplu sta stražila dva nobelgardista s povešenima sabljama. Zagrinjala so spuščena preko oken, ob truplu goré na vsaki strani štiri sveče. K truplu smejo sedaj samo še le cerkveni knezi in drugi dostojanstveniki. Vrata papeževih sob so zapečatili in postavili prednje straže. Deset minut po smrti sv. očeta je kardinal-dekan Alojzij Oreglia uradno prevzel posest Vatikana. Švicarske garde so mu izkazale časti kakor vladarju in ga slovesno spremile v njegovo stanovanje. On ima vodstvo sv. Cerkve v rokah do izvolitve novega papeža. Tudi volitev bo on vodil.

V Ljubljano je prišla novica o papeževi smrti ob 7. zvečer preko Dunaja. Ob 9. zvečer je najprej veliki zvon stolne potem drugih cerkva naznanjal mestu in okolici žalostno novico.

Sv. oče Leon XIII. je živel 93 let, 4 mesece, 20 dni. Mašnik je bil 65, škof 60, kardinal 50 let; papež 25 let in ravno 5 mesecev; 2 meseca 22 dni več kakor sv. Peter v Rimu. Preživel je vse kardinale, ki so ga volili, razun enega (Oreglia).

Doživel je leta in užival časti, kakoršne je dano malokomu na svetu. Storil je neizmerno za sv. cerkev in visoko povzdignil njeno veljavo. Zares mož posebne previdnosti božje, od Boga čudovito obdarovan! Bil je v resnici velik pred svetom, kakor malo mož na zemlji; prepričani smo, da velik tudi — pred Bogom.

Ker pa ne poznamo skrivnih sodb božjih — kako nerazumljive so njegove sodbe in najizvedljiva njegova pota! — molimo v teh dneh iskreno za dušni pokoj onega, ki je toliko skrbel za duše naše; govorimo s sv. Cerkvijo:

Molimo!

O Bog, ki si po svoji neizrekljivi previdnosti blagovolil svojega služabnika Leona prišteti med najvišje duhovnike, dodeli, prosimo, da bo on, ki je nadomestoval na zemlji tvojega Sina, pridružen tvojih svetih velikih duhovnikov večni družbi! Amen.

Obredi ob smrti papeževi.

Ko papež zatisne oko, naznani se njegova smrt takoj k a m e r l e n g u svete rimske cerkve. (Sedanji kamerlengo je kardinal Alojzij Oreglia di Santo Stefano, dekan sv. kolegija, suburb. škof v Ostiji in Velletri, roj l. 1828. Za kamerlenga ga je imenoval Leon XIII. 25. marca l. 1885; ta služba je silno važna zlasti ob vakanci sv. stolice, ker je kamerlengo predsednik sv. kolegija kardinalov v konklave in vlada sv. cerkev do izvolitve novega papeža.) Ko kamerlengo prejme vest o smrti papeževi, se podá ogledat mrliča. Preden stopi v sobo, kjer leži papeževo truplo, udari s srebrnim kladivom trikrat na duri, potem se trikrat vrže pod zamrlim na tla, ga pokliče z njegovim krstnim imenom in trikrat s kladivom potrka na njegovo mrzlo čelo. S tem naznani, da se je z lastnimi očmi prepričal o smrti papeževi in da je zakon e n a k o s t i v s m r t i zadel tudi najvišega duhovnika svete cerkve. Prvi služabnik mu nató podá ribičev prstan in druge pečatnike rajnikove. Na teh se papeževo ime izbrise v znamenje, da je papeževa oblast na zemlji jenjala. Ko se na to kamerlengo pelje zopet nazaj v svoje stanovanje, zazvoni veliki zvon v stolni cerkvi sv. Petra ter naznani večnemu mestu smrt papeževo. Takoj nato se oglasijo zvonovi po vseh rimskih cerkvah in zvonijo skozi eno uro.

Štiriindvajset ur po smrti se papeževo truplo odpre in mazili. Truplo se obleče v domačo papeževo obleko in se položi na posebno posteljo, do katere ima pristop občinstvo. Zraven postelje, ob kateri gore štiri velike sveče, stojita dva stražnika; tudi nekaj menihov neprestano moli ob truplu rajnika.

Drugo jutro se zberó kardinali z duhovščino cerkve sv. Petra in truplo blagoslove. Potem ga nese 8 duhovnikov, katere spremljajo kardinali, druga duhovščina, nobelgarda in švicarji, v cerkev sv. Petra; tu se opravijo mrtvaški obredi in se postavi truplo v kapelo najsv. zakramenta. Tu leži truplo za omrežjem odgrnjeno; samo noge so skoz omrežje dostopne; verniki, ki prihajajo rajnega sv. očeta kropit, poljubujejo noge.

Na večer tretjega dne se kardinali zopet zberó v tej kapeli in med prepevanjem „miserere“ se truplo prenese v nasprotno korno kapelo. Tu stoji krsta iz cipresnega lesa, katero vikar cerkve sv. Petra blagoslovi, kot zadnje bivališče papeževih zemeljskih ostankov. Če je med kardinali kdo papežu v rodu, ga ta pokrije z belim prtom po obrazu in

po rokah. Sicer stori to papežev hišnik. K nogam rajnika položé tudi rdeč žametast mošnjiček, v katerem so zopet trije mošnjički enake barve. V prvem je toliko zlatih, v drugem srebrnih in v tretjem bakrenih novčičev, kolikor let je rajnik vladal kot papež. Naposled dva papeževa služabnika pogrnetá rdeč svilnat prt čez truplo in nato se krsta zapré in zabije. Ta krsta iz cipresnega lesa se dene potem v večjo krsto iz svinca, v katero je vdolbeno ime papeža, število let njegovega vladanja, dan in leto njegove smrti. Nato kamerlengo svete rimske cerkve in papežev hišnik svinčeno krsto zapečatita; ta se potem dene še v večjo leseno krsto. V tej trojni krsti zabitega položé potem visokega mrliča v predal vrh vrat, ki so na desni od korne kapele. Tu toliko časa leži, da mu nov grob naredé. Ako si je rajni papež izvolil poseben grob, ga tja prenesó šele čez leto dni.

Za dušo umrlega so devetdnevne molitve, ki se začno tretji dan po smrti. Zjutraj ima zaporedoma en kardinal v korni kapeli črno sv. mašo. Sredi kapele je mrtvaški oder, ki stoji do sedmega dne, ko je namreč veliki, prekrasni katafalk sredi cerkve svetega Petra postavljen. Tu se opravljajo potem mrtvaški obredi za rajnega. Prvi dan se bere v cerkvi sv. Petra za rajnega 200 črnih maš, druge dni pa po sto, razun tistih, ki se bero po drugih cerkvah. Deveti dan pa ima kardinal, ki ga sv. kolegij v to določi, mrtvaški govor. Nato se s slovesno „absolucijo“ dovrše cerkveni mrtvaški obredi.

Leon si je izbral, da hoče počivati v cerkvi sv. Janeza v Lateranu, kamor ga bodo torej čez eno leto prenesli.

Volitev novega papeža.

Gospod Jezus Kristus, ki je ustanovil sv. cerkev in govoril prvemu njenemu poglavarju: „Ti si Peter — skala, in na to skalo bom postavil svojo Cerkev in peklenska vrata je ne bodo premagala“, in zopet „Jaz sem z vami vse dni do konca sveta“, on skrbi, da ne jenja naša vera, da ne jenja vrsta njegovih namestnikov na zemlji, on bo skrbel, da bo sv. Cerkev kmalu zopet dobila vrednega poglavarja.

Novega papeža volijo kardinali. Deset dni po smrti starega papeža bodo stopili kardinali skupaj k volitvi novega. Polno število kardinalov je 70, v resnici pa jih je sedaj le 64. Kdor hoče izvoljen biti, mora dobiti dve tretjini vseh oddanih glasov; torej 42, ako bodo vsi navzoči. Prostor, kjer volijo, in odtod volitev sama se imenuje **k o n k l a v e**; to bi se ne reklo po naše nič drugega kakor (dasi se čudno sliši): „zapor“. Kardinali so namreč nekako zaprti

in strogo ločeni od vnanjega sveta. Novoizvoljeni papež si sam izbere novo ime in nekaj dni potem ga slovesno kronajo. (Natančen popis o volitvi novega papeža in mnogo drugega zanimivega bo prinesel — ker naš list ni toliko namenjen temu, da bi novice prinašal — prihodnji „Domoljub“, ki bo izšel zaradi velevažnih dogodkov, ki se vršé te dni, en teden prej kakor bi sicer. Prihodnji teden bi namreč ne izšel nobeden bratskih listov, ne „Domoljub“ ne „Bogoljub“, ker je prihodnji četrtek 5. v mesecu. Pa iz teh uzrokov pravimo, bo vendar izšel ta četrtek, in bo zaradi tega pozneje kak četrtek izostal.)

Naša sveta naloga je sedaj, da takoj začnemo goreče moliti za srečno izvolitev novega papeža. V ta namen je sestavljena posebna „maša“, to je: mašne molitve in berila, ki se berejo pri sv. maši in merijo na to volitev. Uvod sv. maše se glasi: „Obudil si bom zvestega duhovna, ki bo delal po mojem srcu in po moji duši, ter postavil mu bom verno hišo in bo hodil vse dni pred obličjem mojega Maziljenca“, — besede, ki jih je govoril Gospod o judovskem velikem duhovnu Sadoku.

Postavimo sem molitve, ki jih opravlja mašnik, da jih lahko tudi vi molite med sv. mašo ali kadarkoli.

Zbirna molitev.

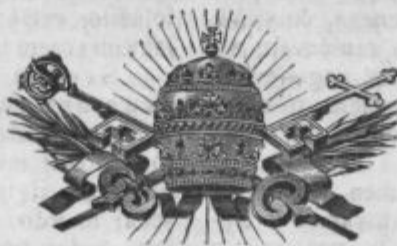
Ponižno te prosimo, Gospod, da tvoja neskončna dobrota nakloni sv. rimski Cerкви takega papeža, kateri bo tebi zavoljo svoje dobrotljive skrbi za nas vedno prijeten, tvojemu ljudstvu pa zavoljo zveličavnega vladanja v slavo tvojega imena vselèj častitljiv. Po Gospodu našem . . .

Tiha molitev.

Preobilna tvoja dobrotljivost, o Gospod, nam dodeli, naj po sveti daritvi, katero ti spoštljivo darujemo, dosežemo veselje, da bo sveto mater Cerkev vladal in vodil papež, prijeten tvojemu Veličanstvu. Po Gospodu našem . . .

Poobhajilna molitev.

Napolnjenim s predragocenim telesom in krvjo tvojo, Gospod, naj nam v naše veselje podari čudovita dobrotljivost tvojega Veličanstva takega papeža, ki bo tvoje ljudstvo poučeval v čednostih in duše vernikov napolnoval s prijetnim duhom duhovnih duš. Po Gospodu našem . . .

Tolažba materina ob smrti nedolžnega otroka.

(Mati:) Kam si, o dete,
Šlo brez slovesa?
(Otrok:) Angelee svete
Gledat v nebesa:
K Jezusu klieani
Lepi so angelei,
Pa so še mene
Vzeli seboj.

(Mati:) Vpni se skoraj,
Žalost mi zbriši!
(Otrok:) Lepše je zgoraj,
V angelski hiši;
Pesmi prepevamo,
Jezusa gledamo,
Venec Mariji
Spletamo bel.

(Mati:) Materno lice
Zablš v nebesih?
(Otrok:) Gledam solzies
V vaših očesih;
V raj se ozirajte,
Solze otirajte,
Jezusa vedno
Prosim za vas.

P

Srce Jezusovo — vir vse tolažbe.

Ali se še spominjate, predragi, kako in na kak način smo vam zadnjič priporočili častiti Jezusovo Srce? Da imate vsak dan in vsak trenutek svojega življenja, vsa svoja dela, mala in velika, trud in počitek, žalost in veselje, strah in up, roke in srce darovati Jezusovemu Srcu! Da vse njemu v čast, iz ljubezni do njega delate! Ali ravnote tako? Ali molite tisto kratko molitvico, ki smo vam jo natiskali, da jo imate pred seboj? Ali se spomnite kedaj med dnevom na Jezusovo Srce, ki za vas bije, in se z njim združite? In če tega ne storite, zakaj ne storite? Ali je pretežko? Ali vas moti pri vašem delu? Zakaj torej tega ne storite?

No, mi upamo, da so se mnogi častivci Jezusovega Srca poprijeli te lepe navade, če je niso morda že prej imeli. Kakó bi tudi ne, ko je to tako lahka in takó izdatna, takó zaslužna pobožnost!

Danes bi dodali temu, kar smo zadnjič priporočali, še eno misel.

Na slikah Jezusovega Srca vidite, kakó se nad njim dviga križ, obdan od plamenov. To hoče reči, da je Jezusovo Srce bilo in je še križano in mučeno; pa moč, da je mogel in more svoje muke in bridkosti prenesti, mu daje ljubezen, katere gori njegovo Srce. Ta ga je podpirala, da je mogel križ krepko nositi.

Tudi v tvoje srce, prijatelj, se pogostokrat zaslaja križ, kaj ne? ... Oh, kolikokrat te tarejo križi in težave, bridkosti in trpkosti napolnujejo tvoje srce; časih misliš, da te Bog preveč obklada s križi, da že ne moreš več prenašati, da si najnesrečnejši človek na zemlji ...

V takih urah, prijatelj, ko stokaš pod težo križa, je prav posebno potreba, da se spomniš na Srce, ki je bilo tudi križano, zavoljo naših hudobij potrto in z bridkostjo nasičeno, — na Srce Jezusovo. In to Srce se še vedno žali, muči, križa.

Če vidiš, da tvoj Jezus, neskončno blaženi Bog, toliko trpi in takó molče in mirno trpi, če vidiš pred seboj svojega Jezusa s križem obloženega, če slišiš, kako toži, da je pozabljen, zapuščen, zaničevan, on, ki bi lahko poklical dvanajst legijonov angeljev, da mu pridejo streč; če takó vidiš sebe njemu in njega sebi podobnega, ali ne boš lažje nosil svojih težav ter jih nosil bolj mirno in udano?

Latinski pregovor pravi: „Solamen est socios habere dolorum“, „Tolažba je, imeti tovariše v trpljenju“. V resnici, če človek vidi, da le sam trpi, da je vse okolu njega zdravo, srečno in veselo, on sam

pa, da je takó nesrečen, to mu šele pomnoži bridkosti. Če pa vidi, da ni sam tak revež, da imajo tudi drugi svoje križe, morda še večje kakor on; zlasti če vidi, da imajo tudi višji, imenitnejši, bogati ljudje mnogo, mnogo trpeti, to človeka zeló pomiri in potolaži.

Če torej vidiš, kakó trpi tvoj Bog, neskončno visoki, imenitni, bogati Gospod, kakó je trpel na križu, kakó mu je Srce pokalo na Oljski gori in kakó se mu vse to trpljenje ponavlja skozi vsa stotletja v Zakramentu, kakó milo toži: „Iskal sem ga, da bi me tolažil, pa ga nisem našel, in ki bi mi z menoj bridkost delil, pa ga ni bilo; in so mi dali žolča za jed in v žeji moji so me napajali z jesihom“; če to vidiš, pravim, to te mora potolažiti in okrepiti, da boš bolj z veseljem zadel svoj križ in ga nosil za svojim Jezusom na Kalvarijo. Če Bog toliko trpi, bom pa še jaz nekaj, si moraš misliti!

Nasproti pa je tudi za Jezusa tolažba, če ima tovariše v trpljenju. Če vidi, da tudi druga srca trpé, z njim trpé, zavoljo njega trpé, radi trpé, da mu družbo delajo v trpljenju, to ga silno razveseli in mu srca tovarišev, — trpinov neizmerno prikupi.

Spomni se torej v svojih bridkosti na trpeče Srce Jezusovo, na njegove bridkosti ter združi svoje bridkosti z njegovimi in njegove s svojimi! Mesto, da bi klet, ali preveč tožil, mesto da bi hodil okolu ves potr in obupan, pojdi, poklekni pred tabernakelj, tam izlij pred Jezusa vse, kar te tare in teži, vrzi in potopi svoje težave v morje njegovega usmiljenja in sočutja, povej mu, kakó ti je silno hudó, povej, da pa hočeš vse to vendar mirno in udano nositi, zato da boš njemu nekoliko podoben v njegovem trpljenju, da hočeš z njim trpljenje deliti, da bi — če mogoče — njemu njegovo trpljenje polajšal in odvzel, da ga hočeš s svojim trpljenjem odškodovati za razžaljenja, ki si mu jih že prizadel in ki mu jih prizadevajo drugi; reci mu, da celó z veseljem trpiš, če moreš njemu s tem kako veselje napraviti, — in vlil boš v Jezusovo žaljeno Srce kapljo tolažbe, silno ga boš razveselil. To pa bo nasprotno zopet tebe močno potolažilo, vstal boš olajšan, pomirjen, pokrepčan ter z lahkim srcem in poln zasluženja zopet šel na svoje delo.

Srečna duša, ki se tako z Jezusom drug drugega tolažita!

Ako nimaš ravno velikih križev, imaš pa gotovo dokaj malih, vsakdanjih križcev, ki ti grené in otežujejo življenje. Sedaj te kaj zbode in zaboli, sedaj te kdo razžali ali oškoduje, sedaj ti manjka tega sedaj onega sedaj te skrbi to sedaj, drugo. S težavami je prepleteno vse naše življenje, in ne mine

dan, da bi nas ne zadelo kaj zoprnega. Zató pa, kakor naša vsakdanja dela in opravila, takó tudi vsak dan in sicer prav posebno darujmo Jezusovemu Srcu svoje križe in težave. Njemu jih darujmo, iz ljubezni do njega jih skušajmo mirno in udano nositi, ž njimi popravljajmo in zadoščujmo žaljenja in krivice, katere smo mu prizadeli. S tem bomo napravili Jezusovemu Srcu tako veselje in se mu takó prikupili, kakor se mu ne moremo z nobeno drugo rečjo.

On nam bo pa zato dal 1. da bomo te težave mnogo manj čutili in z večjo lahkoto, da, morda celó s veseljem nosili, 2. bomo si tem potom pridobili neizmerno zasluge in večno veselje, s katerim „se ne dá primerjati vse trpljenje sedanjega časa“. Tako nam bo Jezusovo Srce res — vir vse tolažbe.

V tem smislu torej še izpopolnimo zadnjič navedeno molitev — katero še enkrat najtopleje priporočamo, da jo opravljajte vsak dan najmanj enkrat — in ki se izpopolnjena takole glasi:

„O presveto Srce Jezusovo, po rokah prečiste device Marije ti darujem vse molitve, dela in trpljenja današnjega dne, tebi v čast, v spravo za vsa razžaljenja, katera trpiš v sv. Rešnjem telesu in in v vse tiste namene, katere imaš ti na naših oltarjih“.

Misijonski glasnik. ←

1. Družba sv. Petra Klaverja.

V soboto, dne 17. junija, je prišla do Ljubljane na svojem potu iz Rima v Solnograd grofica Marija Terezija Ledochowska, predstojnica družbe sv. Petra Klaverja za afriške misijone, ter se v Ljubljani nekoliko pomudila in oglasila pri svojih znancih, prijateljih njene družbe. Spremljala jo je njena asistentinja gđc. plem. Ernst, ki je za njo prva v družbo vstopila. Popoldne ob petih se je zbralo v „Katoliškem domu“ nekaj gospa in gospodičen, ki so se v njeni družbi razgovarjale, kako bi se dalo delo za afriške misijone pri nas še bolj organizirati (urediti) in razviti. Gospa grofica je imela do zbranih kratek nagovor, v katerem jih je vspodbujala za veliko apostolsko delo pokristjanjevanja Afrike, kateremu je tudi sama posvetila vse svoje moči in celo življenje. Omenila je znane gorečnosti Slovencev za misijone, spomnila se našega rojaka Knobleharja, slovečega afriškega misijonarja. Po mnogih mestih ima njena družba že svoje „podružnice“, ki podpirajo glavno družbo; morda bi se dalo pri dobri volji s časom tudi v Ljubljani kaj takega napraviti.

Rada bi vsprejela v svojo družbo v Solnogradu tudi dve Slovenki. Redovnice Klaverjeve družbe

so nekake afriške misijonarke, ki sodelujejo pri spreobračanju zamorcev, ne sicer v Afriki sami ampak iz daljave, s tem, da podpirajo ondi delujoče misijonarje z dopošiljanjem vseh potrebnih reči. Ločijo se v dve vrsti, kakor navadno po samostanih: v prave družabnice in pomočnice. V prvo vrsto morejo vsprejete biti le tiste, ki imajo popolno izobrazbo; v drugo vsprejemajo vse druge. V prvo vrsto, kjer jih je težje dobiti, bi jih vzeli, kolikor se jih oglasi; v drugo, kjer jih imajo dosti na razpolago, bi vzeli dve.

Ako bi se torej dobila kaka slovenska devica, ki želi Bogu posvetiti svoje življenje za ta vzvišeni in plemeniti namen, naj se oglasi pri našem uredništvu. Biti mora: 1. stara od 18 do 30 let, 2. popolnoma zdrava in trdna; 3. pobožnega duha in imeti veselje in poklic za redovno življenje, 4. delavna in pridna. Imeti mora: 1. krstni list, 2. domovinski list, 3. npravstveno spričevalo, 4. zdravniško spričevalo, 5. predpisano opravilo in po zmožnosti nekoliko denarja. Nemški mora znati saj toliko, da se more za silo spovedati. — Ako more katera zadostiti vsem tem zahtevam, bi bilo želeti, da se oglasi, da bi tudi mi Slovenci bili vsaj nekoliko zastopani pri tem velikem misijonskem delu

2. Za Slovence v Ameriki.

Na našo opomnjo, če ima katero slovensko dekle srčnost in veselje iti v Ameriko, ondi podučevat slovensko deco v krščanskem duhu, se je v mnogih dekliških srcih vzbudila želja, udariti jo čez „veliko lužo“ za svetim poklicem. Mi doslej nismo mogli kaj gotovega povedati. Te dni pa se je mudil v svoji domovini naš rojak iz Šmlednika, častiti gospod J. M. Solnce, župnik v Št. Pavlu v Ameriki. Nanj smo se obrnili za pojasnilo v ti zadevi.

G. župnik nam je povedal, da je on sprožil to misel v društvu slovenskih duhovnikov v Ameriki, ki so misel s škofom Trobceem vred odobrili. On bi rad vzel dekleta — kandidatkinje s seboj na svoje troške v Ameriko, a zmanjkalo mu je denarja, katera je ali bo še porabil za dijake in bogoslovce, katerih bo peljal s seboj enajst, da se izobrazijo in pripravijo ondi za duhovnike. Zato kandidatkinje ne more vzeti na svoje rame, pač pa ima rad, ako se katera oglasi, ki bi hotela iti na svoje troške. Imeti bi morala vsaj 100 dolarjev; to je 500 kron (250 goldinarjev). (Saj tudi drugi ljudje, ki gredo v Ameriko za dobičkom, potujejo na svoje troške.) Stara bi morala biti od 17—23 let. Če malo mlajša, ne škodi; starejša ne sme biti; postara se človek že, pomladiti se ne more. Za vstop v samostan ni treba nič denarja. Treba pa istotako: 1. trdnega zdravja, 2. pobožnega duha in samostanskega poklica. Dalje mora imeti spričevalo od svojega dušnega pastirja, gosпода župnika ali kaplana, kdor jo bolj pozna, da je brezmadežnega življenja ter da jo smatra za sposobno za visoki poklic. Pred vsem pa je treba gledati na to, da je kandidatkinja trdnega, stalnega značaja, zanesljiva, neomahljiva, močno-dušna, da bo poklicu zvesta ostala; kajti mnogo bolj neprilichno bi bilo, če izstopi iz reda tam, kakor če to naredi doma. Ne torej taka, ki méni, da obstoji pobožnost samo v pobožnih občutkih in svetih

zdihljajih, ampak ona, ki hoče veliko za Boga in zavoljo Boga delati in zlasti, ki je pripravljena za Boga trpeti (!), ki zna sama svojo voljo zatajevati, s slabostmi bližnjika pa potrpeti, ki v samostanu ne išče prijetnosti, ampak popolnosti in ki se želi res žrtvovati za blagor bližnjega, taka je sploh sposobna za redovno življenje, od take je pričakovati, da bo vstrajala. Tiste, ki imajo te potrebne lastnosti, naj se oglašé pri našem uredništvu.

Delovati v ameriških šolah za nedolžno slovensko deco, je zelo lepo delo. Šole tam niso državne, ampak farne, katoliške; so prava desna roka cerkve, torej lahko mnogo pripomorejo k temu, da ostanejo njim izročeni — verni katoličani in dobri Slovenci.

Kadar se bo blagajna društva slovenskih duhovnikov zopet kaj napolnila, tedaj bo društvo nekatere tudi zastoj spravilo čez morje; kadar bo to, bomo že povedali.

G. župnik Solnce je v nedeljo pridigal pri Frančiškanih v Ljubljani. Govoril je o tem, da „le eno je potrebno“, namreč: zveličati svojo dušo — in sicer povsod: v Evropi kakor v Ameriki. Žalibog, da je večini ljudi navadno vse drugo več in prej. Rekel je med drugim znamenite besede: Menite li, da vsi ti, ki gredo v Ameriko, gredo zato, da bi se lažje greha varovali in zveličali? Ne, marveč z malo izjemami samo zato, da bi lažje živeli, lažje to življenje uživali, zato — kakor je nekdo rekel — ker je v Ameriki dosti „piva in mesa“. Povedal je, kako ubogi Slovaki, ko se napravljajo na pot v Ameriko, poljubljajo tla domače cerkve, kako se srčno poslavljajo od domačega župnika in vsi spoved ter sv. obhajilo opravijo, česar naj bi tudi naši ljudje nikdar ne opustili, kadar se podajajo na tako nevarno pot. — V Ameriki imajo poleg naših peterih cerkvenih zapovedi še šesto, namreč, da ne sme pod smrtnim grehom noben pravoveren katoličan dajati otrok v državne, brezverne, ampak le v farne, katoliške šole, ter mora vsak prispevati za cerkev in šolo veliko svoto denarja; navaden delavec pride na 50 dolarjev, to je 125 goldinarjev. Kdor ne more, se mu spregleda. Cerkev je namreč popolnoma od države neodvisna, zato pa tudi sama nase navezana. Država nima pravice, se v cerkvene zadeve kaj vtikati, kakor se pri nas tako rada (!), zato pa tudi cerkve nič ne podpira. Torej morajo katoličani sami zase skrbeti. In v te namene verni Američani radi dadó; zato imajo dokaj katoliških šol, ljudskih, gimnazij in vseučilišč. — Sicer pa: bodimo tukaj, bodimo tam: Le eno je potrebno — reši svojo dušo!

Cerkveni razgled.

Iz Aleksandrije. Dragi „Bogoljub“, dobro znan celo v Afriki, kjer nas vspodbujaš za vse dobro, sprejmi tudi od nas malo sporočilce, da boš izvedel, kako je z bogoljubnostjo mej Slovenci v Aleksandriji. Ker smo ravno v nedeljo 5. jul. obhajali praznik sv. apostolov Cirila in Metoda, naj ti prav kratko opišem, kako smo počastili tolika dobrotnika Slovanov. Tega morda še ne veš, da se je ta praznik letos ravno desetič pri nas obhajal slovesno. Le prej

so bili v Aleksandriji Slovenci, pa vsak je živel bolj sam zase, in tako je marsikdo pozabil, da je rojen Slovenec in da mora tudi na tujem živeti kot veren kristjan. Pa temu se ne smemo preveč čuditi! Tu ni bilo prej slovenskega duhovna, zato ni nikdar slišal besede božje v svojem maternem jeziku, drugih jezikov pa ali ni razumel ali se pa ni zdelo potrebno poslušati besede božjo v tujih jezikih — in tako se je marsikdo nahajal v stanju, ki se imenuje brezbriznost v verskih rečeh.

Pred 10 leti pa je prišel v Aleksandrijo hrvaški P. Jeronim Golubović, rojen v Carjemgradu; k njemu so se zatekle nekatere Slovenke, da bi jim preskrbel cerkveno slovesnost na praznik sv. Cirila in Metoda. On jim je rad ustregel in odtedaj se ta praznik obhaja v Aleksandriji z vso slovesnostjo. P. Jeronim je ostal tu le nekaj mesecev. Leta 1894. je pa prišel sem prvi slovenski frančiškan kot dušni pastir Slovincem, namreč P. Hubert Rant, ki je pri njih deloval celih šest let. Za njim sem jaz že trikrat opravil to slovesnost, h kateri pride mnogo Slovincem in Slovenk, tudi takih, katerih sicer ni videti pri slovenski službi božji. Praznovanje praznika sv. ap. C in M. je torej v Aleksandriji probudilo slovensko zavest, vzdramilo krščansko življenje Slovencev. Spomina vredno pri tej slavnosti je tudi to, da mnogi, ne samo ženske, ampak tudi možki, ob tej priliki prejmejo sv. zakramente.

Ker imamo Slovenci po leti službo b. ob 6. uri in je za mnoge posebno oddaljene prezgodaj, sem jo preskrbel za 7. uro; do tedaj se je prostorna cerkev sv. Katarine skoraj napolnila večinoma Slovenk in Slovencev. Pri sv. maši so Slovenke pod vodstvom č. nemške šolske s. Germane pele jako izborno slovenske pesmi; saj so se pa tudi učile mnogo nedelj za to slovesnost. Kako težko in mučno je to, vsak lahko spozna; pa kaj hočemo, nimamo do zdaj še nič svojega, treba je prositi za vse. Koliko pomoč in podporo bi dobili s tem, da pridejo sem slovenske šolske sestre. Daj Bog, da se to kmalu zgodi! Na praznik sv. Cirila in Metoda so tudi udje naše družbe prvič v cerkvi nastopili z društvenimi znaki. Kakor se je zjutraj v cerkvi vsa slovesnost spodbudno in zgledno izvršila, tako je bila tudi popoldne svečanost v najlepšem redu in v veliko veselje in navdušenje vseh mnogobrojnih udeležencev. Ta se je vršila v Moharrem Beyu na vrtu slovenskega trgovca g. Fr. Zarli. Vrle Slovenke so uprizorile kratko in mično igro v veliki sobani, ki pa je bila za to pot premajhna. Po igri se je na velikem, senčnatem vrtu razvila prava ljudska veselica: vrstile so se deklamacije in pesmi, katere so napravile veselo navdušenje, zlasti pesem g. Jakoba Velkovrh, ki jo je zložil za to desetlenico. Špolsko radost so k sklepu še povišale pripravne igre na prostem. Veselega srca smo proti 8. uri zapustili prijazni vrt z željo, da bi tudi k letu tako lepo in dostojno obhajali praznik sv. apostolov C. in M. P. Benigen.

Logatec 9 junija. Gotovo je, da cerkvene pobožnosti celo pospešujejo versko življenje. Tako smo tudi v Logatcu na nedeljo presv. Trojice imeli lepo slovesnost. Boljše rečeno bi bilo, lepe slovesnosti. Zakaj združili smo tri pobožnosti v eno slovesnost. Vlač. g. kanonik dr. Čekal je vsprejel v novo usta-

novljeno Marijino družbo za mladeniče 25 fantov, in s tem položil temelj družbi, ki naj raste in se krepi! Da so ti mladeniči, okrašeni s svetinjo M. Božje, dopadli tudi drugim, kaže to, da so se še tisti dan na novo vpisali štirje v družbo. Obenem pa je bila blagoslovljena zastava Gornjelogaške šole. Ganljivo je bilo, ko so šolski otroci po blagoslovu poleg zastave skupno zapeli pesem o sv. Alojziju, svojem patronu. Vse pa je pričakovalo tretje slovesnosti, blagoslova podobe rožnovenske Matere božje za kapelico na Kalcih. Po blagoslovu smo jo v lepi procesiji slovesno prenesli na Kalce. Med petjem lavretanskih litanij, rožnega venca in zvonjenjem ter z banderi se je pomikala dolga procesija, ki ni bila manjša kakor v sv. R. T. Pri kapelici je bilo darovanje, da se pokrijejo še ostali stroški. Med precej dolgim darovanjem so dekleta prepevala Marijine pesmi. Nazaj gredé se je blagosloвила tudi kapelica sv. Janeza apostola, ki do sedaj še ni bila blagoslovljena. Vse je bilo veselo, ker se je tako lepo izvršilo.

Nameščen je za kaplana v Kranju čast. gospod Francišek Pengov.

Naznanilo ponočnim častivcem presvetega Rešnjega Telesa v Ljubljani. Ponoči med 6. in 7. avgustom bodo moški častili presveto Rešnje Telo v cerkvi Sv. Nikolaja. Molila se bode 8. ura: Češčenje preblazene Device Marije. Prijazno zopet prosimo, da se možje in mladeniči z isto unemo udeležujete nočnega češčenja, kakor o početku. Zato izpolnite svojo obljubo, dohajajte redno in kažite hvaležnost Gospodu, kateri nas je neizrekljivo ljubil, ko nam je zapustil samega sebe v presvetem Zakramentu.

Nekaj posebnega so veliki mladeniški shodi na Stajarskem. Nedavno so imeli velik shod na Ptujski gori, v nedeljo, 12. julija pa pri Sv. Trojici v Slovenjih goricah. Ondi je bilo celih 1500 slovenskih mladeničev iz vseh bližnjih župnij, ki so molili, peli, govore poslušali, pa tudi sami govorili in se navduševali za vse lepo in dobro, za sveto vero in pobožno življenje, za besedo materino in pravice narodne. V tem oziru so gotovo Stajarci pred nami Kranjci. Ne vemo, ali so vsi ti mladeniči udje Marijinih družb, ali so poleg tudi drugi dobri fantje. Vsekako je to mladeniško gibanje, združevanje in navduševanje nekaj lepega in velpomenljivega. Zato smo tudi mi pozdravili te vrle zborovavce s sledečim brzojavnim pozdravom: Lepšega prizora ni na božjem svetu, kakor pošten, kreposten mladenič, in veselejšega pojava ne na slovenski zemlji kakor poštenih mladeničev veselo združevanje. Iz vsega srca se veselimo vaših lepih shodov. Živeli, živeli, živeli vrli mladeniči! Naj se množé, naj se krepé Vaše čete, da bo vsa slovenještajarska mladina ena armada, ki pojdi z Bogom in Marijo neustrašno v sveti boj za vero našo in naš dom! Uredništvo „Bogoljuba“ v Ljubljani.

Društvo sv. Marte. 29. jul. obhaja sv. Cerkev spomin sv. device Marte. Sv. Marta je Gospodu pridno postregla, ko je prišel v njeno hišo. Gospod jo je celo posvaril, ker je bila kar prepridna in preskrbna. To nič ne dene. Saj vemo, da so tudi svetniki imeli časih kake malenkostne nepopolnosti, a so se voj-

skovali zoper nje. Sv. Marta je bila vendar sveta devica in skrbna postrežnica. — Po tej svetnici se je imenovalo in ustanovilo v Ljubljani novo društvo za ljubljanske služkinje. Društvo si je kupilo in priredilo precej veliko hišo, ki je bila pred kratkim slovesno blagoslovljena. Glavni namen tega društva je, dajati strehe in zavetja dekletom, kadar so brez službe, varovati jih, da ne zaidejo v slabo družbo in se ne izgubé, ter ohraniti in gojiti tistega pobožnega duha med ljubljanskim služečim ženstvom, ki sedaj veje med njim. — Prav posebno je društvo še namenjeno dekletom, ki na novo pridejo v Ljubljano in se nimajo kam dejati. Take kaj lahko zaidejo v napačne roke in se izgubé za žmirom. Zato imajo podobna društva že po vseh večjih mestih. V Trstu ima isti namen „Zavod sv. Nikolaja“. Po velikih mestih dobri ljudje celo na kolodvorih pričakujejo takih v mesto prihajajočih deklet in jih peljejo v take pobožne zavode, dajih obvarujejo pogube. V Ljubljani tega ravno ni treba, ker ni toliko mesto. Vsaka prišla hišo lahko sama najde in sicer v Strelških ulicah št. 2. tik Mestnega doma. — S tem nikakor nočemo deklet z dežele v mesto zvabljeti, saj še tako same prerade gredó in kmetje vedno bolj po pravici tožijo, kako težko je poslov in delavcev dobiti. A za tiste, ki na vsak način hočejo v mesto, mora biti preskrbljeno. In to je namen tega zavoda in tega društva, zato je hvale in podpore vreden. Sv. Marta prosi zanj pri Gospodu!

Porcijunkulski odpustki. Znano je, da se obhajajo vsako leto dné 2. avgusta tako imenovani porcijunkulski odpustki. Ti se dobivajo v vseh samostanskih cerkvah redov sv. Franciška; po novejšem dovoljenju Leona XIII. dobijo iste tudi udje 3. reda v vseh onih cerkvah, kjer je ustanovljen 3. red; ako bi jih hoteli tudi drugi neudje, bi se morala za te dobiti še posebej pravica. Tako splošno pravico za vse in za vsako cerkev se lahko dobi iz Rima, deli jo prokurator Congregationis SS. Sacramenti: Romae 160, via del Pozzetto. Stroški znašajo l. 11.50 (11 lir 50 centezimov.), katere se mora poslati že naprej; pravica velja za pet let. To bodi povedano v vednost onim gosp. duhovnikom, ki bi se želeli poslužiti te pravice. (Gl. Eucharistia: l. 1898, št. 1, stran 8.)

Matí dobrega světa Dobili smo že nekaj prijaznih poročil o slikah Matere dobrega sveta po naši deželi. Prihodnjič jih hočemo objaviti. Če ima še kdo poslati tako poročilo, prosimo, naj to stori takoj.

To in ono:

Visok lep zgled. Omenili smo že enkrat lepih lastnosti našega prestolonaslednika nadvojvoda Franča Ferdinanda in njegove soproge, kneginje Zofije Hohenberg. Nedavno smo pa brali, da sta vsak dan pri sv. maši in vsak mesec pri svetem obhajilu (!) Pred dobrim tednom sta bila na božji poti v Marijinem Celju in tudi ondi prejela sv. zakramente. Če je to res, — in vrjetno je zelo, ker nadvojvoda nikjer ne skriva svojega katoliškega prepričanja, in njegova soproga je že sploh znana kot zelo pobožna — potem je naš prihodnji cesar

najlepši zgled našim možem, kateri imajo pri vseh svojih dobrih lastnostih le prevečkrat neki silen strah pred spovednico in obhajilno mizo. Možje, glejte ga moža, ki ima zasesti cesarski prestol, pa se ne sramuje in ne brani, poklekni pred spovednika in ponižati se pred svojim v Zakramentu ponižanim Bogom! Nižje stoječi ljudje zelo radi posnemajo to, kar vidijo pri višjih, meneč, da bodo tudi sami bolj imenitni, če se vržejo po višjih. Dobro! Posnemajte tedaj ne kakih brezvernih, prevzetnih, lačnih pisarjev, agentov, trgovcev in kar je druge take „jare gospode“, posnemajte takó imenitnega gospoda in boste sami — imenitni možje! — Vsi pa smemo veseli biti, da bomo imeli takega v resnici krščanskega vladarja.

Odpustki meseca avgusta 1903.

2. *Nedelja. Porcijunkula.* Od včeraj, 1. avgusta, popoldne pa do danes 2. avgusta zvečer, dobé v *redovnih cerkvah sv. Frančiška* vsi verniki popoln odpustek *tolikokrat kolkokrat* obiščejo cerkev in tam molijo v namen sv. očeta. Odpustek se more darovati tudi dušam v vicah. — Izpoved se lahko opravi še v četrtek 30. julija; sv. obhajilo pa se mora prejeti ali v soboto, 1. avgusta, ali pa v nedeljo, 2. avgusta. Onim, ki hodijo k izpovedi vsak teden, za porcijunkulo ni treba posebe hoditi k izpovedi. — Ker je danes tudi 1. *nedelja v mesecu*, udom *rožnivenške bratovščine* trije popolni odpustki: 1. če v bratovski kapeli molijo v namen sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom. Udom *brat. presvetega Srca Jezusovega* popoln odpustek proti navadnim pogojem, danes ali pa 1. petek.

6. *Četrtek. I. v mesecu.* Popoln odpustek: udom *bratovščine presv. Rešnjega Telesa* v bratovski cerkvi, — če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi.

7. *Petek. I. v mesecu Sv. Kajetan. Sv. Albert.* Popoln odpustek: a) *vsem vernikom*, ki gredó k izpovedi in sv. obhajilu, nekoliko premišljujejo dobrotljivost presvetega Srca Jezusovega in molijo v namen sv. očeta; udje *bratovščine presv. Srca Jezusovega* dobé popoln odpustek proti navadnim pogojem; b) *uđom brat. presvetega Rešnjega Telesa* v bratovski cerkvi, — če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi. c) *uđom škapulirske brat. karmelske Matere božje*; d) *onim, ki nosijo višnjevi škapulir*.

15. *Sobota. Veliki Šmaren.* Popoln odpustek: a) *tretjerednikom* v redovni cerkvi, kjer te ni, pa v farni cerkvi; b) *uđom bratovščine presvetega Rešnjega Telesa*, kakor 6. dan t. m.; c) *uđom brat. presv. Srca Jezusovega* v bratovski cerkvi, izpovednik more namestu obiska v bratovski cerkvi določiti drugo dobro delo; d) *uđom brat. naše ljube Gospe presv. Srca* v bratovski cerkvi; e) *uđom rožnivenške bratovščine* v katerikoli cerkvi; f) *uđom škapulirske brat. karmelske M. b. in žalostne M. b.* v bratovski ali farni cerkvi; *onim, ki nosijo višnjevi škapulir*; g) *uđom brat. prečistega Srca Marijinega*; i) *uđom družbe krščanskih družin*;

j) *Marijinim družbam.* h) *uđom brat. za uboge duše v vicah.*

16. *Nedelja. Sv. Rok. Tretjerednikom* popoln odpustek v redovni cerkvi, kjer te ni, pa v farni cerkvi. Ker je danes tudi praznik *sv. Joahima*, popoln odpustek uđom *škapulir*, brat *karmel*. Matere b. v bratovski ali v farni cerkvi.

19. *Sreda. Sv. Ludovik škof. Tretjerednikom* popolni odpustek, kakor 16. dan t. m.

23. *Nedelja. Praznik preč. Srca Marijinega.* Uđom *bratovščine presv. R. Telesa* popoln odpustek, kakor 6. dan t. m.

25. *Torek. Sv. Ludovik, kralj. Tretjerednikom* vesoljna odveza.

28. *Četrtek. Sv. Avguštin.* Popoln odpustek onim, ki nosijo *višnjevi škapulir*.

30. *Nedelja, zadnja v mesecu.* Popoln odpustek vsem, ki trikrat na teden z drugimi skupaj molijo sv. rožni venec.

V molitev se priporočajo:

I. Za cel mesec avgust namen \dagger sv. očeta: Da bi znali ceniti redovno življenje. Torej ravno ono zadevo nam priporočajo umrli sv. oče v molitev, o kateri mi v današnjem listu na drugem mestu obširneje govorimo. Zato še posebe z ozirom na nas priporočamo to zadevo v molitev.

Za posamne dni: 1. Srečna izvelitev novega papeža danes in vse dni meseca, ako ne bo že prej izvoljen, 2. Redovi sv. Frančiška, 3. Letošnji novomašniki, 4. Zmaga nad krivoverci našega časa, 5. Marijini družbe na Tržaškem in Koroškem, 6. Hrepenenje po nebeških dobrotah, 7. Katoliški dijaki, 8. Bolna oseba za zdravje, 9. Da bi nas Bog varoval šibe potresa, 10. Da bi nas Bog varoval požara, 11. Nesrečni Ricmanjci, 12. Slovenci v Ameriki, 13. Slovenci v Aleksandriji, 14. Bolan mladenič za zdravje, 15. Srečna smrt, 16. Krščanski možje in očetje, 17. Dobra vzgoja otrok, 18. Naša brezverna inteligenca, 19. Pregarjan duhovnik, 20. Družba treznosti, 21. Krščanske matere, 22. Več oseb za spoznanje in poboljšanje, 23. Mir v neki župniji, 24. Da bi nam dal Bog več apostolskega duha, 25. Neka zapuščena župnija, da bi dobila dobrega pastirja, 26. Neka oseba v mnogih težavnih razmerah, 27. Neka oseba, ki trpi težko bolezen, 28. Katoliški učenjaki, 29. Neki trpeči duhovnik, 30. Nedolžni, da bi taki ostali, 31. Vsi našim molitvam priporočeni.

Listnica uredništva.

„Slovenec“ kot političen list res — kakor je pred kratkim sam povedal — dolgega popisovanja raznih pobožnosti ne prinaša rad in jih nam izročá. A mi — nimamo prostora, da bi pogli vsem ugoditi. Niti ti dopisi, ki so nam naravnost poslani, ne morejo izlepa na vrsto. Iznova moramo lepo prositi drage nam dopisnike, da naj imajo potrpljenje z nami. Če prinesemo vse dopise, potem je premalo prostora za drugo berilo, katerega že itak ni veliko. Tudi mnogih drugih željá, da bi kaj več pisali o tej in oni pobožnosti, ne moremo za enkrat izpolniti. Komaj že čakamo novega leta, upajoči, da se nam bo takrat več prostora dalo in bomo mogli lažje vse zadovoljiti.